

- manglende indberetning af en oplysning ved tilsi-desættelse af en specifik oplysningspligt, med samme følge
- uretmæssig udnyttelse af en lovligt opnået fordel, med samme følge.

2. Med forbehold af artikel 2, stk. 2, træffer hver medlemsstat de fornødne, egnede foranstaltninger for at gennemføre bestemmelserne i stk. 1 i deres nationale strafferet på en sådan måde, at den deri omhandlede adfærd betragtes som en strafbar handling.

3. Med forbehold af artikel 2, stk. 2, træffer hver medlemsstat endvidere de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at forsætlig udfærdigelse eller levering af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter med den i stk. 1 beskrevne følge betragtes som en strafbar handling, hvis denne adfærd ikke allerede er strafbar enten som en selvstændig lovovertrædelse eller som medvirken eller anstiftelse til eller forsøg på svig som defineret i stk. 1.

4. Hvorvidt en handling eller undladelse som omhandlet i stk. 1 og 3 er forsætlig, vil kunne udledes af faktiske, objektive forhold.

Artikel 2

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i artikel 1 nævnte adfærd samt medvirken, anstiftelse eller forsøg i forbindelse med den i artikel 1, stk. 1, nævnte adfærd kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning; herunder, i hvert fald i grove tilfælde af svig, frihedsstraf, der kan medføre udlevering, idet der ved grove tilfælde af svig forstås svig, som vedrører et mindstebeløb, der fastsættes i hver medlemsstat. Dette mindstebeløb kan ikke fastsættes højere end 50 000 ECU.

2. En medlemsstat kan imidlertid i mindre tilfælde af svig, som vedrører et samlet beløb på under 4 000 ECU, og som i henhold til dens lovgivning ikke er af specielt alvorlig karakter, fastsætte sanktioner af en anden art end de i stk. 1 anførte.

3. Rådet for Den Europæiske Union kan med enstemmighed ændre det i stk. 2 fastsatte beløb.

Artikel 3

Virksomhedslederes strafferetlige ansvar

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for, at virksomhedsledere eller andre med beslutnings- eller kontrolbeføjelser i en virksomhed kan erklæres strafferetligt ansvarlige efter principperne i medlemsstatens nationale lovgivning i tilfælde af, at deres underordnede

på virksomhedens vegne har begået svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, som omhandlet i artikel 1.

Artikel 4

Straffemyndighed

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge medlemsstatens straffemyndighed med hensyn til de strafbare handlinger, den har fastlagt i overensstemmelse med artikel 1 og artikel 2, stk. 1, når:

- svig, medvirken til svig eller forsøg på svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, begås helt eller delvis på dens territorium, herunder svig hvor fortjenesten er opnået på dens territorium
- en person på dens territorium forsætligt medvirker til eller anstifter sådan svig på et andet lands territorium
- gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat, idet det i medlemsstatens lovgivning kan bestemmes, at adfærdens også skal være strafbar i det land, hvor den fandt sted.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 11, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke anvender bestemmelsen i stk. 1, tredje led, i nærværende artikel.

Artikel 5

Udlevering og retsforfølgning

1. En medlemsstat, der ifølge national ret ikke udleverer sine egne statsborgere, træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fastsætte sin straffemyndighed med hensyn til de strafbare handlinger, den har fastsat i overensstemmelse med artikel 1 og artikel 2, stk. 1, når de begås af medlemsstatens egne statsborgere uden for dens territorium.

2. En medlemsstat skal, når en af dens statsborgere er sigtet for i en anden medlemsstat at have begået en strafbar handling, der består i en adfærd som beskrevet i artikel 1 og artikel 2, stk. 1, og den ikke udleverer den pågældende til den anden medlemsstat udelukkende under henvisning til vedkommendes nationalitet, forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, hvis der er anledning dertil. For at muliggøre retsforfølgning skal akter, oplysninger og bevismidler vedrørende lovovertrædelsen oversendes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6 i den europæiske udleveringskonvention. Den begærende medlemsstat underrettes om retsforfølgningen og om resultaterne af den.

3. En medlemsstat kan ikke nægte udlevering af en person, der har begået svig, der skader De Europæiske